

De Ster

*„Ik ben de weg, de waarheid, en het leven,
niemand komt tot den Vader dan door Mij.”*

(Joh. 14 : 6)

April 1955

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

55e JAARGANG

Nr 4

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Vaste medewerkster:

ANN C. OKKER.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Dit is het Eeuwige Leven, door Donovan H. van Dam	99
Van wie is het Plan van Zaligheid? door Bruce R. McConkie	103
Voorjaars-Conferenties	106
Sigaretten en Eeuwig Leven, door Mark E. Petersen	107
Onze Zonnehoek, verzorgd door Ann C. Okker	111
Ten afscheid..., door Bowe de Vries ...	115
Een Monument ter ere van een der grootste leraren ter wereld	117
Een Familieportret... door Gordon T. Allred	118
O.O.V.-Conferentie	122
O.O.V.-Nieuws	123
De Kerk gaat voorwaarts	124
Gebeurtenissen in de Zending	126
Boekennieuws	127
Zelfverloochening — P. A. de Génestet	128

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

PAASBOODSCHAP

aan de
Nederlandse Zending

*

Dit is het
eeuwige leven

President
Donovan H. van Dam

„En dit is het Eeuwige leven, dat zij U kennen de enige waarachtige God en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt.” (Joh. 17 : 3).

Deze diepzinnige woorden, die door de Apostel Johannes vermeld worden en eens door onze Heiland gesproken zijn, geven aanleiding tot ernstig nadenken. Zij behelzen heel wat meer dan slechts het blinde aannemen van de Vader en de Zoon. Zij zijn een onderdeel van het „Hogepriesterlijke Gebed”, hetwelk door onze Verlosser werd geuit voorafgaande aan zijn verraad en kruisiging.

Het was Lente in Jeruzalem en de Pascha der Joden stond voor de deur. De aardse zending van Christus was haast teneinde. Hij was bereid zich voor ieder menselijk schepsel te offeren, een

ieder, die eens op aarde geboren was of nog geboren zou worden, zodat allen wederom zouden kunnen opstaan en eeuwig leven. Door de genade van God zal ieder mens, door deze daad, in de opstanding deelnemen en toch moet iedere ziel door zichzelf God de Eeuwige Vader leren kennen en zijn zoon Jezus Christus om het Eeuwige Leven te bereiken.

Wij kunnen er van verzekerd zijn, dat er een Hiernamaals is, net als wij verzekerd zijn, dat in het begin van ieder jaar de lente komt en alle knoppen na een periode van dood tot nieuw leven ontwakent.

In overeenstemming met het Eeuwige Plan van Zaligheid, dat wij als geestelijke kinderen van de Vader in het voorbestaan aanvaardden, zouden wij allen hier op aarde komen om ervaring op te doen en de dood te sterven. De bedoeling van de Vader was niet, dat wij moeilijkheden en zorgen zouden hebben maar dat wij vreugde en geluk in dit aardse leven zouden proeven door gehoorzaamheid aan de goddelijke wetten en geboden.

In het Boek van Mormon, 2 Nephi 2 : 25, lezen wij:

„Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn opdat zij vreugde mogen hebben.”

Dit eeuwige doeleinde van de Vader werd tot stand gebracht toen Hij Adam, als eerste mens, op deze aarde plaatste en hem vrije wil gaf om tussen het goede en het kwade te kunnen kiezen. De val van Adam en zijn sterfelijk worden waren noodzakelijk om het aardse leven van Gods kinderen voort te brengen. Zouden deze stappen niet door de mens met voorbedachte rade gedaan zijn, dan zouden wij nu niet de gelegenheid hebben om naar deze aarde te komen, een lichaam aan te nemen en door dood en opstanding door onze Heiland verlost te worden.

Of wij leden van de ware Kerk van Christus hier op aarde zijn of niet maakt weinig of geen verschil in verband met de opstanding van ons allen. Dit opstaan van ieder schepsel is een onderdeel van het Eeuwige Plan van

Zaligheid, zoals het in de Hemelraad werd aangenomen.

Voor de Heiland het allerhoogste offer te Golgotha had gebracht was niemand boven het graf verzezen. Na de opstanding van Christus werden echter velen opgericht en voor de verheerlijking der aarde plaats zal hebben, zal het gehele mensdom aan deze belangrijke gebeurtenis deelnemen. Dit verzekerd ons echter niet, dat wij tot Eeuwig Leven verheven zullen worden, in de zin, dat wij het hoogste Koninkrijk der Glorie zullen beërven en werkelijk de enige waarachtige God en Zijn Zoon Jezus Christus zullen kennen. Toen wij als geestelijke kinderen er in toestemden om naar deze aarde te komen, deden wij dit ook met een kennis van de voorwaarden; wij zouden gehoorzaam zijn aan de geboden van onze Hemelse Vader, wij zouden geloof heben en gedurende onze tijdelijke staat goede werken doen. Alle schriften, ons gegeven door oude en moderne profeten, getuigen dat de eerste in de hemel is: „Orde!” Zij leren ons ook, dat wij zekere dingen in orde moeten doen om onze zaligheid te verwerven. Om dit een beetje duidelijker te maken lezen wij in de Leer en Verbonden, afdeling 130 : 20-21:

„Er is een wet voor de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd waarop alle zegeningen zijn gegrond en wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waar deze is op gegrond!”

Er is veel geopenbaard, in oude

tijden en in deze, maar toch is er geen andere weg om tot de Vader en de Zoon terug te keren dan door het gehoorzamen der wetten en geboden, die ons hier op aarde gegeven zijn.

Weer lezen wij de geboden des Heren tot zijn kinderen als vermeld in Leer en Verbonden, afdeling 86 : 10:

„Ik de Heer ben gebonden als gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte!”

Laat ons nu even terugkeren tot hetgeen de Heer aan Nephi openbaarde: „De mens is opdat hij vreugde moge hebben!” Waarachtige vreugde en geluk van een individueel kan alleen uit gehoorzaamheid en trouw aan onze aardse wetten, zowel de geboden van onze Hemelse Vader voortkomen. Hier op aarde weten wij wat de straf voor zonde is, tenminste zoverre het de menselijke wetten betreft. Door de profeten, levend en dood, wordt ons verteld wat de straf of beloning is voor degenen, die de geboden Gods onderhouden of er in falen dit te doen. De Heiland gaf de laatste drie jaren van zijn leven om zijn discipelen, door zijn voorbeeld, te tonen wat de Vader van zijn kinderen verlangt. Hij toonde met liefde en goedheid de weg des Levens, die ons allen, als wij getrouw zijn, in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon terug zal brengen.

De vereisten voor Eeuwige Zaligheid zijn dezelfde in onze tijd, als in de verstreken generaties. Ons wordt gezegd, dat wij geloof

moeten hebben, dat wij ons van onze zonden moeten bekeren, dat wij gedoopt moeten worden door onderdompeling ter vergeving onzer zonden en het voorbeeld van onze Heiland volgen, dat Hij ons gegeven heeft; daarna zullen wij door handoplegging de gave des Heiligen Geestes ontvangen, die ons in alle waarheid zal leiden en ons tot troost zal zijn in dit aardse leven.

De beloning, als wij deze vier eerste beginselen aanvaarden, is in werkelijkheid een nieuw leven hier op aarde en wij komen dan in een positie waar wij het Plan van Zaligheid beter zullen begrijpen en dan niet alleen het Plan van Zaligheid maar ook de schepping der aarde en de vereisten, die ons hier gegeven zijn en wij zullen begrijpen, dat slechts op deze wijze waarachtige vreugde en geluk verkregen kunnen worden.

Nu is het wederom Pasen, de heerlijke tijd van het jaar waar de gehele natuur tot nieuw leven ontwaakt en voortspruit. Zekerlijk gaan onze gedachten uit naar het leven van onze Heiland en hoe Hij het allerhoogste offer bracht, dat ooit gebracht kan worden. Dit jaargetijde brengt weer de diepe religieuze mening van het Paasfeest naar voren. Wij moeten ons alles wat Christus leerde goed herinneren; zijn goede werken, dat zijn gehele zending hier op aarde en zijn gehele lijden voor ons was, opdat wij eens door Hem het Eeuwige Leven mogen bereiken. Wij moeten het in onze gedachten houden,

dat Eeuwig Leven betekent: God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus te kennen en om Hen te kennen moeten wij ook Hun wetten en geboden kennen en wij moeten deze gehoorzamen om ons in staat te stellen de zegeningen er van te ontvangen.

Ook al moeten wij deze aarde op een zeker tijdstip verlaten, toch kunnen wij waarachtige vreugde en geluk terwijl wij hier zijn beleven, als wij geloof hebben en goede werken verrichten en als wij de zending van onze Verlosser begrijpen en verstaan wat Hij voor ons gedaan heeft.

Wederom getuig ik tot U, in de lente van een nieuw en heerlijk jaar van de waarachtigheid van het Evangelie van Jezus Christus. Ik weet, dat de zending van onze Heiland goddelijk was en dat het doel er van was om U en mij van de dood te verlossen opdat wij mogen opstaan tot Leven en Eeuwige Heerlijkheid, natuurlijk gebaseerd op ons geloof en goede

werken hier op aarde. Verder getuig ik tot U, dat het Plan van Zaligheid wederom in zijn ware gedaante tot het mensdom door een profeet van God geopenbaard is geworden. Ons is een overvloedig leven toegestaan, wandelende in het licht der openbaring, als wij slechts onze ogen willen openen en het feit erkennen, dat God ook in deze dagen tot de bewoners der aarde gesproken heeft en dat wij leiders tussen ons hebben, die van zijn Goddelijkheid getuigen en ons de zegeningen en beloningen aanbieden, die tot hen komen, die de wetten en geboden van God getrouw zijn en gehoorzamen.

Verder zeg ik, dat als wij hier op aarde waarachtige vreugde willen vinden en later het Eeuwige Leven willen beërven, wij waarlijk God en Zijn Zoon Jezus Christus moeten kennen en dat wij gehoorzaam aan hun wetten en geboden moeten zijn.

*Wat ge op aard begint, begeert,
Eerst het hart tot God gekeerd!
Want een proefsteen is 't gebed,
Of het strookt met 's Hemels wet.*

BRUCE R. McCONKIE

Van wie is het plan van Zaligheid?

*

WIE heeft het Plan van Zaligheid gemaakt en voorgesteld zoals het in het voorbestaan in de raadsvergadering in de hemel werd aangenomen? Stelde Christus het ene Plan voor, waar de mens zijn vrije wil kreeg en Lucifer het andere, waar deze wil in zekere opzichten niet vrij zou zijn?

Ofschoon wij wel eens horen, dat er twee plannen waren: Christus' plan van vrijheid en keuze en dat van Lucifer van slavernij en dwang, is een dergelijke veronderstelling niet in overeenstemming met het geopenbaarde woord. Christus heeft geen plan van verlossing en zaligheid voorgesteld en Lucifer ook niet. Er waren geen twee plannen waarover men moest beslissen maar slechts één: het plan van de Vader, door hem bedacht en uitgewerkt, voorgesteld en bekrachtigd. Christus maakte echter dit plan zijn eigendom doordat hij de voorwaarden er van gewillig aanvaardde. De kennis van deze gebeurtenissen in Gods koninkrijk gedurende het voorbestaan

zal ons helpen om ook de dingen hier op aarde beter te verstaan, hier in Gods Koninkrijk, de Kerk. Het zal de wijze Heilige ook aanwijzingen geven hoe hij hier op aarde moet handelen.

Hier volgt in het kort wat gebeurde:

De Vader was en is een persoon, een heilige man met een verheerlijkt lichaam van vlees en beenderen. Tot hem werden de scharen geestelijke kinderen geboren, van wie Jehova, of Christus, de oudste was, de eerstgeborene. Lucifer, een „Zoon des Morgens”, was tussen zijn schare, zoals alle andere geesten der mensen, die eens op aarde geboren zijn of nog op aarde geboren zullen worden. Deze geesten, met keuze begiftigd en door wetten geregeerd, ontwikkelden grote talenten en waren tot vele dingen in staat. Verschillende waren buitengewoon edel en groot.

Lucifer bereikte een positie van macht en grootheid maar Christus, de grootste van allen, werd gelijk de Vader.

Toen Joseph Smith over het voorbestaan sprak, zeide hij:

„Toen God zelf in alle glorie t midden van de geesten stond en Hij meer wijsheid had dan zij, vond Hij het goed om wetten in te stellen, waardoor allen het voorrecht zouden hebben om vooruitgang te maken en zodoende meer zoals Hij te kunnen worden.” Deze wetten, het plan van de Vader voor verlossing en zaligheid houdt o.a. in:

1) Onder Zijn bevel zouden Christus en andere grote geesten de aarde scheppen.

2) Dan zou elk geestelijk kind in sterfelijkheid geboren worden, een tijdelijk lichaam verwerven, waarin de eeuwige geest zou kunnen wonen en een proeftijd meemaken om zijn waardigheid tegenover de Vader te kunnen bewijzen.

3) Lichaam en geest zouden dan weer tijdelijk door de dood gescheiden worden, de geest zou naar een wereld gaan, waar de geesten wachten en het lichaam zou tot het stof der aarde wederkeren.

4) De uiterste hoeksteen van dit gehele plan zou de opoffering van een Zaligmaker zijn, een van de geestelijke zonen des Vaders, die hier als zijn letterlijke zoon in het vlees op aarde geboren zou worden. Later zou hierdoor een wederopstanding tot stand gebracht worden.

Een hereniging van geest en lichaam tot onsterfelijkheid. Geest en lichaam zullen dan nooit meer van elkaar gescheiden worden.

5) Tenslotte zou er een Dag des Oordeels zijn, wanneer elk mens zijn gerechte deel zou ontvangen en zij, die rechtvaardig genoeg bevonden zullen worden niet alleen onsterfelijkheid zullen beërven, maar ook het Eeuwige Leven zoals God de Vader heeft.

Stap na stap werd dit plan ontplooid, onderwezen en tot werkelijkheid gebracht. Zo werd, nadat de aarde geschapen was, het vooruitzicht op sterfelijkheid, dood en opstanding bekend was gemaakt en de noodzakelijkheid voor een Heiland was omgeroepen in die hoge sferen, door de Vader gezegd: „Wie zal Ik zenden?” Dat is, wie zal Ik zenden om Mijn zoon in het vlees te zijn, om in geest en lichaam in Gethsemane te lijden, terwijl hij de zonden van het mensdom op zich neemt en aan het kruis gehangen zal worden om een schuldrantsoen voor de gehele wereld te zijn en zodoende de Verlosser er van?

Er waren twee vrijwilligers. Beiden zeiden: „Hier ben ik, stuur mij!” Maar Christus, de eerste, zei ook: „Vader Uw wil geschiede en de heerlijkheid zij de Uwe in alle Eeuwigheid!” Wat betekent: Ik wil U plan altijd aanvaarden zonder tegenspraak of verandering en de heerlijkheid zal de Uwe zijn. Lucifer, de tweede vrijwilliger, had niet zo'n gehoorzaamheid.

„Ik wil Uw zoon zijn,” zei hij, „ik wil het gehele mensdom verlossen, niet één ziel zal verloren gaan, daarom geef mij de heerlijkheid. Nu, dit betekent, dat

Lucifer wel het plan van de Vader aanvaarde om de geestelijke kinderen een lichaam van vlees en beenderen te laten verkrijgen, dat zij zouden sterven en wederom opstaan. Lucifer wilde echter dit gedeelte van beproeving in dit leven geheel laten vervallen. Hij wilde de vrije wil van de mens te niet doen, de noodzakelijkheid om naar hun werken geoordeeld te worden wilde hij wegnemen en een ieder zaligheid geven zonder enige pogingen van de mens. — Dit zou een onmogelijke toestand zijn, daar er geen vooruitgang kan zijn zonder het hoger streven, dat gehoorzaamheid aan de wetten met zich meebrengt. Tenslotte wilde Lucifer al de eer en de glorie voor zich zelf hebben en als het mogelijk was zelfs de troon van de Vader. Hier moest een beslissing gemaakt worden. De Vader maakte deze beslissing. „Ik zal de eerste sturen!” Zo koos Hij Jezus Christus om het „Lam” te zijn, voorbestemd voor de grondlegging der wereld.

Het was toen, dat Lucifer zijn eerste staat niet hield en die dag volgden hem velen. Toen werd een derde van de geesten des Hemels van de Vader afgesneden, omdat zij het zo gewild hadden. Het was toen, dat die grote krijg in de Hemel ontstond en degenen, die uitgeworpen werden Satan en zijn Engelen werden.

Dit is de geschiedenis in het kort, de schriften getuigen van de waarachtigheid ervan. Het is altijd het plan van de Vader geweest met Christus, de zoon, als

een gehoorzame en gewillige medewerker.

„Ik ben in de wereld gekomen om de wil van mijn Vader te doen, omdat mijn Vader mij gezonden heeft. En mijn Vader heeft mij gezonden, opdat ik aan het kruis zou worden verheven.” (3 Nephi 27 : 13-14).

„Mijn spijs is, dat ik doe de wil desgenen die Hij gezonden heeft, en zijn werk volbreng.”
(Joh. 4 : 34).

„Want ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik mijn wil zou doen, maar de wil desgenen, die mij gezonden heeft.” (Joh. 6 : 38).

„Ik kan van mijzelf niets doen..... want ik zoek niet mijn wil, maar de wil des Vaders, die Mij gezonden heeft.” (Joh. 5 : 30).

„Ik doe niets uit Mijzelf, maar deze dingen spreek Ik gelijk mijn Vader mij geleerd heeft. En die mij gezonden heeft, is met mij. De Vader heeft mij niet alleen gelaten, want ik doe altijd wat hem behagelijk is.”
(Joh. 8 : 28-29).

Van deze opsomming van gebeurtenissen en van deze principes kunnen wij verschillende grote lessen leren. Een er van is, dat het bestuur in het voorbestaan evenmin een Democratie was, als het bestuur der kerk heden ten dage een Democratie is. Het was een Koninkrijk toen; het is een Koninkrijk nu. De Heer maakt altijd de wetten, geboden en verordeningen en Hij nodigt zijn kinderen uit om deze te gehoorzamen en daardoor vooruitgang te maken. Door het beginsel van de vrije wil waren de geesten in het voorbestaan in

staat om Christus aan te nemen of te verwerpen.

Zo ook vandag; de mens kan de zaligmakende beginselen van het Evangelie aannemen of verwerpen. Degenen, die deze beginselen verwerpen moeten de gevolgen van hun ongehoorzaamheid dan ook dragen.

Door het volgen van dit plan ging Christus van genade tot genade, totdat Hij de volheid van de Vader ontvangen had (L. & V. 93 : 13) En nu Hij het zoen-

offer heeft gebracht en volmaakt is geworden, ontwerpt Hij de Eeuwige Zaligheid voor allen die hem gehoorzamen. Zo werd hem de heerlijkheid en eer aller dingen gegeven. Allen, die met Hem deze heerlijkheid en eer willen delen, moeten net als Hij van genade tot genade gaan. De sleutel tot volmaking en vooruitgang is:

„VADER UW WIL
GESCHIEDE!”

Voorjaars-Conferenties!

- Utrecht** Zaterdag, 16 April.
Priesterschap en Z.H.V. 's avonds 8 uur.
Wittevrouwensingel 92, Utrecht.
Zondag, 17 April.
's Morgens 10 uur en 's middags 3 uur
Violenstraat 76, Hilversum.
- Rotterdam** Zaterdag, 23 April.
's Avonds 8 uur.
Zondag, 24 April.
's Morgens 10 uur en 's middags 5 uur
Oosteinde 73, Rotterdam.
- Arnhem** Zondag, 8 Mei.
's Morgens om 10 uur en 's middags om 4 uur
in het gebouw „Musis Sacrum”, Velper Plein,
Arnhem.
Zondag, 8 Mei.
Priesterschap en Z.H.V. om 12.15 uur in het-
zelfde gebouw.
- Amsterdam** 15 Mei.
- den Haag** 21 en 22 Mei.
- Antwerpen** 12 Juni

Conferentiebezoekers:

Zorgt voor Uw eigen lunch.
Er wordt geen soep verstrekt.

Sigaretten en Eeuwig Leven

door Mark E. Petersen, van de Raad der Twaalven.

UK zou U graag de geschiedenis van een van mijn vrienden willen vertellen. Ik zal hem Bill noemen. Toen Bill aan het einde van zijn schooltijd kwam, ontmoette hij een schattig meisje, haar naam was Helen. Zij werden heel goede vrienden en al spoedig begonnen zij trouwplannen te maken. Gedurende deze tijd kwam Bill met een groepje jongelui in aanraking, dat als „populair” bekend stond. Hier leerde hij menig slechte gewoonte.

Toen Helen Bill voor de eerste keer mer een sigaret in zijn mond zag, had zij er vreselijk veel verdriet over. Zij sprak er over en pleitte met hem, maar Bill wilde niet luisteren. Het hoorde er nu eenmaal bij als je ook populair wilde zijn. Al haar smeken baatte haar niets en zij vroeg zich af of zij haar verkering met Bill zou verbreken, of dat zij met hem zou gaan trouwen. Zij wilde graag in de Tempel trouwen, maar zij wist ook dat als Bill bleef roken het niet kon.

Enige tijd later vroeg Bill haar officieel of zij met hem wilde trouwen en of zij de datum wilde bepalen. Helen dacht er lang en ernstig over na. Zij hield zoveel

van Bill, zij wilde hem niet graag verliezen en toch wilde zij geen man trouwen, die rookte en haar zodoende niet door de Tempel kon nemen. Zij had er altijd van gedroomd!

Na een paar dagen kwam zij tot de conclusie, dat als zij met Bill zou trouwen, hij waarschijnlijk niet meer met dat groepje jongelui zou omgaan en het roken zou afwennen. Zij zou hem daarbij heel wat kunnen helpen en hem ook weer terug tot de kerk kunnen brengen. Misschien zou het dan mogelijk zijn om in een jaar of zo door de Tempel te gaan om daar aan elkaar verzegeld te worden. Zij gaf Bill haar Jawoord en de President van hun gemeente voltrok het huwelijk bij Helen thuis. Iets meer dan een jaar ging voorbij en een allerliefst jongetje nam zijn intrede in hun kleine gezin. Zijn naam was John. Een paar jaar later kreeg John een broertje er bij, zijn naam was James maar al heel spoedig noemde iedereen hem Jim.

Bill hield erg veel van deze jongens en als hij 's avonds van zijn werk thuis kwam speelde hij met hen. Wat hadden zij een pret! Hij gooide ze hoog in de lucht en

ving ze op, hij lachte tegen hen en knuffelde de kleine schatten. Helen was er blij om dat Bill zo veel van de kinderen hield maar de gevoelens, die in haar omgingen als zij Bill met de kinderen zag spelen met een sigaret in zijn mond waren niet te beschrijven. Als de kleine handjes naar het smeulende witte ding grepen dacht zij aan de toekomst en zij wist niet wat er van terecht moest komen.

De jaren gingen voorbij. John was twintig jaren oud en hij werd op zending geroepen. Hij was zeer gelukkig met deze roeping en zijn moeder natuurlijk ook. En Bill..... Op de afscheidsavond in de gemeente net voor het vertrek van John zat Bill op het podium net zo trots als enig ander vader; zijn zoon zou op zending gaan en hij was 'n fijne jongeman geworden!

Drie weken na Johns vertrek zat Bill op een goede avond voor de grote open haard de krant te lezen en een sigaret te roken. Toen kwam Jim binnen, die ondertussen ook al een flinke jongeman geworden was.

„Hallo, Vader,“ zei hij en Bill antwoordde zonder even op te kijken: „Hoe gaat alles, jongen?“ „Goed hoor, maar ik wilde U even iets vragen. Wat zijn de beste sigaretten?“

Bill werd stijf in zijn stoel. Voor een ogenblikje leek het net alsof hij bevroren was, dan ontspannen zich zijn handen, de krant viel op de grond en hij wierp de sigaret, die hij tussen zijn vingers hield in de likkende vlammen

van de open haard. Hij sprong op en keek zijn zoon in de ogen. „Jim, je mag niet beginnen te roken!“ „Oh, maar ik ben er al mee begonnen, Vader, ik wilde alleen maar weten welke nu wel de beste waren.“

„Mijn jongen, ik zeg het je nog eens, je mag er niet mee beginnen!“

„Waarom niet Vader? Zo lang als ik U ken heeft U gerookt en het heeft U niets geschaad, ik heb altijd naar U gekeken.“

Toen Jim deze laatste woorden zei, was het net alsof er een mes door Bills hart ging. „Ik heb naar U gekeken! Ik heb naar U gekeken!“ Helen had toch gelijk dacht Bill bij zichzelf. Al deze vele jaren heeft Helen hem verteld, dat deze slechte gewoonte... het voorbeeld dat hij zijn zoons gaf... tot deze gevolgen zou leiden en hij wilde haar nooit geloven.

Ja, Helen had gelijk. Hier was Jim: „Ik heb naar U gekeken! Ik heb naar U gekeken!“ Bill voelde de schuld zwaar op zijn schouders drukken en hij beschuldigde zichzelf, deze woorden gingen door zijn gedachten: „Ik heb het hem geleerd! Ik heb het hem geleerd!“

Bill ging naar zijn zoon toe, legde zijn handen op de schouders van de jongeman en keek hem recht in de ogen. „Mijn jongen, je zei dat deze sigaretten mij nooit geschaad hebben en je zei dat je naar mij gekeken hebt. Nu wil ik je graag vertellen dat deze sigaretten mij meer schade hebben gedaan dan welk ander ding dan

ook. Niets heeft mij meer geschaad, niets heeft mij meer belemmerd als deze sigaretten. Jim, deze sigaretten hebben een muur tussen mij en het geluk hier in mijn eigen huis gebouwd en ik weet niet hoeveel keer je moeder er zachtjes om gehuild heeft. Ik weet het en ik wil niet graag dat jij ook zo'n gewoonte begint.

Hij sprak zo ernstig en het was een zo ongewoon iets, dat Jim eerst dacht dat zijn vader een beetje de draak met hem stak, maar Bill bleef pleitten en bedelen, dat Jim nooit zou gaan roken en die pas begonnen gewoonte zou laten en Jim wist dan dat zijn Vader het meende. Hij zei: „Vader, als U weet dat roken zo vreselijk slecht is, waarom houdt U er dan niet mee op?” Bill antwoordde: „Ik heb het geprobeerd, ik heb heel veel keren geprobeerd, maar ik kan het niet, ik ben een ellendige slaaf van een sigaret en ik wil niet dat jij ook een slaaf wordt. Alsjeblieft doe het niet!”

„Vader, ik weet niet of ik het zal kunnen doen, ik zal er eens over denken.”

En weer pleitte Bill: „Als jij er mee ophoudt, zal ik er ook mee ophouden!”

„En net zei U, dat U er niet mee ophouden kon. U zult er misschien toch niets van menen!”

Bill antwoorde toen hij naar de haard ging en er een pakje sigaretten in wierp en de lucifers er achter aan. Toen draaide hij zich om en zei tot zijn zoon: „Ik ben er van af! Zul jij het nu ook proberen?” „Heus, Vader, ik kan

U niets beloven,” zei Jim. „Ik zal u het wel morgenochtend vertellen.”

Die nacht kon Bill geen slaap vinden, hij lag te draaien in zijn bed, toen hij het niet langer meer kon uithouden, stond hij op en ging naar de huiskamer en sloot de deur achter zich. Hij liep daar op en neer in het donker, de woorden van zijn zoon bleven door zijn brein gaan. „Ik heb naar U gekeken” en ze werden gevolgd door zijn grote zelfbeschuldiging: „Ik heb het hem geleerd!”

Het was een hele tijd geleden, dat Bill gebeden had. Hij had dat maar aan zijn vrouw overgelaten. Die nacht in de donkere huiskamer ging Bill op zijn knieën en begon de verlangens van zijn hart uit te storten, hij vertelde de Heer zijn vele fouten en tekortkomingen en hij beled zijn zonden... het was de eerste keer, dat hij dit ooit had gedaan. Dan vertelde hij de Here alles over het gesprek met zijn zoon van de vorige avond.

Hij bad niet met zeer veel geloof. De sigaretten hadden heel wat afbreuk aan dat geloof gedaan, hij bad meer uit angst... angst voor de toekomst van zijn jongen, en uit liefde liefde voor zijn zoon voor wie hij zelfs zijn eigen leven zou willen geven, als dit noodzakelijk zou zijn. Het scheen toch wel teveel om de Here te vragen om in een avond het slechte voorbeeld van jaren weg te nemen, het slechte voorbeeld, dat hij Jim had gegeven sedert zijn geboorte.

Tenslotte kwam de morgen. Langzaam ging Bill de trap op naar de kamer van Jim en zette zich op de rand van het ledikant. Teder legde hij zijn hand op de schouder van zijn zoon en vroeg hem naar zijn antwoord. Jim keek naar de vermoeide en slapeloze ogen van zijn vader en zei: „Ik wil je geen pijn doen, Vader, maar ik geloof dat ik er niet mee uitscheiden kan, ik zal er eens een tijdje mee wachten.“

Bill was vreselijk teleurgesteld, hij stond op en zonder een woord verliet hij de kamer. Hij voelde zich alsof hij een pak slaag had gehad. Toch bleef hij bij zijn voornemen niet meer te roken. Hij zou nooit meer een sigaret aanraken.

De volgende Zondag ging Bill naar de kerk. De eerste keer in heel wat jaren. De Zondag daarop ging hij weer en bleef gaan en wat genoot hij ervan.

Een jaar later vroeg de Bisschop hem: „Bill, wat zou je ervan zeggen om tot ouderling geordend te worden?“ Er kwam een groot brok in zijn keel en tranen rolden langs zijn gezicht. Hij greep de hand van de Bisschop en zei: „Bisschop, meent U het echt, kan ik dan Helen door de Tempel nemen?“ De Bisschop drukte zijn hand: „Ja, Bill, jij kunt dan met je vrouw door de Tempel gaan. Het jaar daarop kwam John thuis van zijn zending. Toen John en Bill eens alleen waren legde de zoon zijn arm om zijn vader en zei: „Vader, ik wil U graag vertellen, hoe dankbaar ik ben, dat U deze stap genomen heeft. U

weet wel, dat elke kleine jongen denkt dat zijn vader haast volmaakt is en dat hij de geweldigste man ter wereld is. Maar elke keer wanneer U een sigaret opstak deed het mij zeer in mijn diepste binnenste. Ik wist, dat U een zwakte had, die U niet kon overwinnen. Het is nu alles voorbij, vader en ik wil U alleen maar even zeggen hoe dankbaar ik ben.“

En wat gebeurde er met Jim? Jim is nu getrouwd en heeft ook een kleine schattige jongen. Hij speelt met hem net als zijn Vader vroeger met hem speelde. Als Jim zijn kleine jongen in zijn armen neemt dan strekt de kleine ook zijn handjes uit naar een smeulend wit ding tussen de lippen van zijn vader.

Onlangs heb ik Bill ontmoet. Hij vertelde mij hoe gelukkig hij nu was. Hij vertelde mij ook een beetje over Jim en zei dat het voorbeeld dat hij twintig jaren had gehad van hem gemaakt hebben wat hij nu is, misschien zullen twintig jaren met een goed voorbeeld hem daar brengen waar hij eigenlijk zou moeten zijn.

Ik dacht bij mij zelf: „God zegen je, Bill!“

God zegen al die mannen die trachten het kwade te overkomen en tot het goede te keren. God zegen ook Jim en de andere jongens opdat zij mogen begrijpen, wat tabak eigenlijk voor hen is... een vergif, dat slaven uit mensen maakt en hun van het geloof in God berooft.

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster”
voor onze zonnige jeugd

Verzorgd door Zr. Ann C. Okker

IN deze tijd van de lente, wanneer we het Paasfeest vieren, doen we er goed aan te denken, wat het Paasfeest eigenlijk betekent en waarom het een feest van vreugde en licht is. We weten allen, dat Jezus vele eeuwen geleden in deze tijd van het jaar werd gekruisigd en dat Hij toen de derde dag daarna is opgestaan, zoals Hij eenmaal had voorgezegd. Hij had toen gesproken over de tempel, die Hij de derde dag weer zou opbouwen, maar Hij sprak toen over Zijn lichaam, hetgeen velen niet begrepen hadden. Zo zijn er zoveel dingen, die Jezus geleerd heeft, welke in die tijd en ook nu nog onbegrepen werden, maar die toch steeds als lessen voor de mensen waren bedoeld. Hij leerde ons lessen van zachtmoedigheid, verdraagzaamheid, vergevengezindheid, nederigheid en nog vele eigenschappen, die we allen in één woord kunnen samenvatten, n.l. Liefde. Jezus was de Dienstknecht van de Liefde, want Hij diende Zijn Vader, Die een God van Liefde is.

Een voorbeeld van hoe we deze dingen in praktijk moeten brengen, kunnen we in het leven van een klein meisje terug vinden en is te lezen in het volgende verhaaltje. Het meisje heet Anneliesje en het verhaaltje zullen we noemen:

Het litteken, dat een waarschuwing voor Anneliesje was.

Anneliesje Bakker was een lief, klein meisje, op één ding na. Ze had kuurtjes. Als ze haar zin niet kreeg, begon ze te stampen en te schreeuwen.

Natuurlijk wist Anneliesje's grootmoeder niets van die kuren af. Als Annelies bij haar grootmoeder was, verliep alles altijd even vlot. Grootmoeder woonde in de stad en elke zomer nodigde ze Anneliesje uit om een maand bij haar te komen logeren.

Grootmoeder was precies het soort dame, waar alle kleine meisjes dol op zijn. Haar haar was zo wit als sneeuw. Rondom haar ogen had ze van die leuke lachrimpeltjes. Ze droeg van die leuke jurken, die net zo vrolijk van kleur waren als de bonte katoentjes van Annelies zelf, en ze deed altijd de dingen, die Annelies prettig vond. Daarom kwam het misschien, dat Annelies nog nooit kuurtjes bij grootmoeder thuis had gehad.

„Hoe zou je het vinden, als je me hielp bij het bakken van gemberkoekjes?”, vroeg ze dan en dan maakten ze grappige poppetjes uit het koekdeeg. Annelies maakte dan de ogen van een paar rozijnen, en later als de koekpoppetjes gebakken waren, tekende ze van suikerglazuur wenkbrauwen boven de ogen en verder nog een neus en een mond op elk gezicht.

In de zomer, dat Annelies zes jaar werd, gaf haar grootmoeder haar een poppenwagen met een prachtige pop cadeau.

„O, ik geloof, dat ik moet huilen van blijdschap,” en Annelies' stem trilde inderdaad een beetje.

De pop had echt haar van een kleur als zonnenschijn en ogen zo blauw als vergeet-mij-nietjes. Annelies noemde haar Annabella.

Elke avond kleedde ze haar voorzichtig uit en legde haar in haar eigen bed te slapen. Heel vaak hoorde grootmoeder, hoe Annelies Annabella verhaaltjes vertelde of hoe ze liedjes voor haar zong. Als grootmoeder dan binnenkwam om Annelies goedennacht te kussen en het licht uit te draaien, hield Annelies ook de pop omhoog voor een nachtkus. „Ze kan heus niet in slaap komen, als U haar niet goedennacht gekust hebt, Oma.”

's Morgens kleedde Annelies Annabella aan en nam haar mee voor een wandeling met de poppenwagen. Ze hield er van om met de wagen een eind de stoep af te wandelen. Soms hield ze stil bij een tuin vol met gleurige bloemen en vertelde ze Annabella alle namen van bloemen, die ze kende.

„Dit zijn pioenrozen, die precies lijken op omgekeerde dansjurkjes.

En kijk eens naar die grappige, kleine gezichtjes, die zich achter de groene bladeren trachten te verstoppen. Dat zijn viooltjes."

Annabella zei niets en staaarde zonder zelfs met haar oren te knip-peren naar alle schoonheid, waarvan Annelies vertelde.

Op zekeren dag gaf grootmoeder Annabella een mooi manteltje, dat ze gemaakt had van restjes van een zijden japon, die ze zelf eens gedragen. Het was dikke roomkleurige zijde met kleine blauwe bos-viooltjes erop geborduurd.

Annelies' ogen werden groot van verbazing.

„O, Oma!“, hijgde ze, „ik wist niet, dat er zulke mooie stof bestond. Alle poppen in de wereld willen natuurlijk zo'n manteltje hebben."

„Wel, ik ben bang, dat dat niet zal gaan,“ lachte grootmoeder. „Deze stof kwam helemaal uit China. Je grootvader bracht het voor me mee, lang voordat je eigen moeder geboren was."

Annelies kon nauwelijks wachten om haar pop voor het ochtendritje klaar te maken. Ze deed het mooie jasje dicht en zette Annabella in het wagentje. Annabella's wangen waren rose, „zoals het binnenste van mijn zeeschelp" dacht Annelies, 'en ze kreeg zo'n gevoel van trots over zich, dat ze naast het wagentje op haar knieën viel en Annabella een kusje gaf. „Je bent de liefste pop, die er ooit bestaan heeft," fluisterde ze.

Grootmoeder glimlachte, toen ze Annelies en Annabella op hun morgenritje zag weggaan.

„Ik ga het hele blok om, zodat een heleboel mensen Annabella's manteltje kunnen zien,“ riep Annelies tegen haar grootmoeder.

Ze kwamen aan het einde van het blok. Annelies sloeg de bocht om en terwijl ze dit deed, zag ze een glimpje blauw in de hoge olm, die op de hoek stond. „Dat is mijnheer Merel, die een wormpje naar zijn vrouw brengt, die boven in de boom woont,“ legde ze Annabella uit. De mensen glimlachten om het meisje met de rose wangen, die de pop met de rose wangen en het roomkleurige manteltje in de wagen voortduwde.

Annelies was al bij de derde hoek, toen het gebeurde. Ze was vóór het grote huis van Mijnheer Helmer, het huis met de grote stenen muur er omheen. De voorwielen van de poppenwagen wilden niet meer rijden. Annelies trok de wagen achteruit, maar de wielen bleven steken. Ze probeerde hem vooruit te duwen, maar er kwam geen beweging in. Annelies tilde de voorkant van de wagen op en probeerde de voorwielen met haar hand rond te draaien. Ze kon er geen beweging in krijgen. Ze voelde dat ze boos werd. Ze wilde gaan stampen en iemand pijn doen. Ze gaf de wagen een flinke duw tegen de cementen muur, trok hem terug en duwde hem toen weer uit alle macht vooruit. Ze hoorde iets kraken. Annabella viel met een doffe klap op de stoep.

Plotseling verdween Annelies' boosheid. Haar poppenwagen was gebroken en verbogen. Ze bukte zich om Annabella op te rapen. Toen ze zag, wat er met haar gebeurd was, kwam er een kreunend geluid over haar lippen. Onder aan Annabella's wang zat een lelijke barst en het roomkleurige manteltje was met modder besmeurd. „O, Annabella, vergeef het me alstjeblijft. Ik heb het zo niet bedoeld.” Annabella staarde haar aan, maar er kwam geen woord van vergeving over haar lippen.

Ze veegde de stof van het poppengezicht, maar haar eigen tranen maakten vlekken op de viooltjes van Annabella's manteltje.

„O, waarom heb ik me zo kwaad gemaakt!?”

Het was een zwijgzaam treurig uitzierend meisje, dat haar poppenwagentje met één hand naar huis duwde, terwijl ze met de andere Annabella droeg.

Het was een treurig uitzierend meisje, dat haar grootmoeder alles vertelde, wat er was gebeurd. Grootmoeder keek zelf ook erg bedroefd, toen Annelies alles had verteld, maar ze was toch niet boos op haar. Ze zei maar steeds: „Arme Annelies, Arme Annelies.”

Toen ze die avond klaar waren met het avondeten, ging Annelies met Annabella naar de slaapkamer. Ze kleepte de pop uit, trok haar eigen nachtponnetje aan en kroop in bed.

Toen grootmoeder kwam om haar goedennacht te kussen en het licht uit te draaien, zag ze haar recht op in ber zitten, terwijl ze Annabella op haar schoot hield. Ze streek met haar vinger op het lelijke litteken in Annabella's gezicht.

„O, grootmoeder, waarom moest dit gebeuren? Dit litteken zal nooit meer weggaan, is het wel?”

„Nee, Annelies,” zei grootmoeder, „daar ben ik ook bang voor, maar misschien is dat toch wel goed. Elke keer, als je dat litteken ziet, moet je ergens aan denken, en.....”

Grootmoeder maakte haar zin niet verder af. In plaats daarvan bukte ze zich en nam Annelies en de pop Annabella in haar armen.

TEN AFSCHIED

Mijn geliefde Broeders, Zusters en Vrienden!

Helaas had ik geen tijd om U allen persoonlijk „Vaarwel“ te zeggen en ben ik er zeer dankbaar voor om deze gelegenheid te hebben om U even via de „Ster“ te groeten. Broeders en Zusters en mijn goede Vrienden, ik hoop, dat God U altijd rijkelijk moge zegenen. Hij zal dit doen, dat weet ik zeker, als wij zijn geboden onderhouden en het verbond herdenken, dat wij in het Watergraf met Hem gemaakt hebben. De Here zegt, dat Hij gebonden is als wij zijn geboden onderhouden, maar als wij dit niet doen, dan heeft Hij geen belofte.

De tijd, die ik hier in Holland door mocht brengen is zeer snel voorbij gegaan. Ik heb van Uw vriendschap genoten en ik zal de gezellige tijden die ik met U had altijd bij mij houden. Broeders en Zusters, het is de moeite waard om het Evangelie te leven! Wij kunnen allen Zaligmakers zijn, dat is onze roeping. Millioenen van Gods kinderen zijn niet zo bevoorrecht als wij. Door het Evangelie te leven verkrijgen wij steeds meer kennis en ook verrijkt de Heilige Geest onze wetenschap. Als wij deze kennis en wetenschap zullen gebruiken om ons en anderen te verlichten, zal het werk van God vooruitgaan en de Droom van de Babylonische Koning Nebuchadnezar tot werkelijkheid komen. U kent deze droom wel, die door een van de vier jongelingen, die gevangelijk door deze koning werden weggevoerd, werd vertaald. Deze vier jonge mannen werden door goede ouders opgevoed en zij wilden hun God dienen zoals het hen geleerd was. Toen zij aan het Hof van de Koning aangekomen waren, werden hen de voorschriften voorgelezen, zelfs werd er bepaald wat zij zouden eten en drinken. Zij zouden wijn en vlees krijgen, ja zelfs al het voedsel van de tafel des Konings. Deze jonge mannen weigerden dit voedsel omdat zij hun lichamen rein wilden houden. Een van deze jongelingen was Daniël. De Here gebruikte Daniël om de Droom van deze machtige Koning uit te leggen. De Koning zag in zijn visioen een steen, die zonder handen afgehouden werd en tegen de voeten van een groot beeld rolde. Deze steen zou het hele beeld vernietigen, hij zou verder rollen en de hele aarde vullen.

Ik zal niet meer hierover schrijven, U kunt het in Daniël 2 lezen. Alleen hoop ik, dat wij allen zo mogen leven als deze jonge mannen, opdat wij allen één mogen zijn in de Nederlandse Zending.

In het bijzonder wil ik Pres. en Zuster van Dam danken voor hun hulp en goede raad, die zij mij altijd gegeven hebben. Ik bid, dat onze Hemelse Vader hen en hun kinderen mag zegenen en ik vraag ook, dat Hij U allen mag steunen en helpen in het grote werk waarin wij allen betrokken zijn.

Uw broeder in het Evangelie,
Bowe de Vries.

*President David O. McKay
voor het nieuwe Gebouw van de Brigham Young Universiteit,
dat zijn naam draagt.*

DE KERK EN DE WERELD

Een Monument

ter ere van een der grootste leraren
ter wereld.

14 December was een drukke dag aan de Brigham Young Universiteit. Vele hoge Kerk Autoriteiten waren er aanwezig om van de inwijding van het nieuwe gebouw getuigen te zijn. Dit nieuwe gebouw zou de naam van een der grootste leraren ter wereld dragen: „DAVID O. MCKAY BUILDING”, de naam van een man, die zijn gehele leven aan het onderwijs gegeven heeft. In zijn jonge jaren stond hij voor de klas om daar jonge mensen met de grondbeginselen des levens vertrouwt te maken. Spoedig ruilde hij zijn lessenaar met een grote schrijftafel en werd Directeur van een Academie. Ook deze roeping gaf hij op om een leraar in het Koninkrijk van God hier op aarde te worden. Hij heeft nooit zijn beroep verlaten maar heeft het altijd groter gemaakt en zijn geweldige invloed ten goede meer mensen laten voelen. Wij zijn onze Hemelse Vader dan ook dankbaar, dat Hij ons met mannen als onze geliefde Profeet zegent.

DE inwijdingsdienst werd in het „George Albert Smith Field House” gehouden. Het openings- en slotgebed werd respectievelijk door de Elders David Lawrence McKay en Llewellyn R. McKay, zoons van Pres. McKay, uitgesproken. Pres. Stephen L. Richards, van het Eerste Presidentschap der Kerk, sprak de duizenden bezoekers toe en bracht hulde aan Pres. McKay. Pres. McKay gebruikte deze gelegenheid om allen te danken voor de grote eer, die hem en zijn familie ten deel gevallen is en hij sprak de hoop uit, dat vele jonge mensen dit gebouw zullen betreden om er waarheid en kennis te vinden en er zullen vinden wat zij zoeken.

ZUSTER McKay knipte het lint door bij deze plechtigheid en zo doende werd het nieuwe gebouw officieel in gebruik genomen.

EEN FAMILIE-PORTRET

door Gordon T. Allred

ALS men er ooit toe zou komen om medailles uit te gaan reiken aan iemand, die een buitengewoon ouder is geweest, dan zou Aurelia Pyper Richards beslist in aanmerking komen. Zij geeft zich met een buitengewone toewijding aan de taak, die zij vele jaren geleden op zich genomen heeft, en aan de zes die haar „Moeder” noemen.

De kinderen houden misschien het meest van haar als zij een nieuwe partij koekjes uit de oven haalt of een verhaaltje vertelt, maar als iemand anders haar zou bekijken zou hij haar misschien nog aantrekkelijker vinden als zij

even een paar minuutjes rust en de baby aanhaalt. Als zij de baby tegen zich aandrukt zal men opmerken, dat zij op elkaar lijken; de twee paar levendige ogen, het zwarte haar en de warme olijfkleurige huid en men zal met verbazing ontdekken, dat de baby Indiaan van geboorte is... Aurelia lacht en zegt: „De andere kinderen lijken allemaal op Reed, mijn man, en ik dacht dat het nu eens tijd werd, dat wij er een kregen dat op mij lijkt. Nu hebben wij haar, we hebben haar Fawn genoemd, en wij geloven dat zij iets heel speciaals is.” De tienjarige Lee, blond en ge-

woonlijk een kleine deugniet, heeft een zwak voor electriciteit en zijn proefnemingen er mee brengen dan ook weleens hun gevolgen door het hele huis in het donker te zetten. Aurelia maakt zich zorgen over hem omdat hij helemaal niets om wind en regen geeft. „Tenminste,” zegt zij, „brengt hij zijn overschoenen mee naar huis in zijn hand; dat is altijd beter dan ze in de sloot te laten drijven. Dat heeft de tweeling eens gedaan, Larry en Barry, maar de laarzen bleven niet drijven en daarmee verzonken \$ 10... aan overschoenen.”

Als U even een beetje rond het huis van de Richards blijft hangen, dan heeft U niet alleen kennis gemaakt met Lee en de ondernemende tweelingen maar ook met Kerry Lynne en Reeda, respectievelijk zes en acht jaren oud. Zij zijn een heel leuk stel, dat de ondeugd ook uit de ogen kijkt. Zij vinden het een groot voorrecht om een bezoeker door de twaalf kamers van het huis te leiden. De kamers zijn ruim en erg licht, er is een grote open haard in de huiskamer en de muren zijn versierd met olieverfschilderijen van Aurelia. Zij zegt, dat zij geschilderd heeft zo lang als zij het zich maar kan herinneren. Boekenplanken met een ruime keus van boeken, ook vele over het Evangelie, bedekken de muur aan weerskanten van de eetkamer. Het Boek van Mormon ligt zo maar voor het grijpen op een kastje er onder.

In een tijd waar gezinnen met weinig of geen kinderen in zwang

zijn trekt een familie van acht nogal de aandacht en wordt als iets buitengewoons beschouwd. Als zes er van dan nog geadopteerd zijn dan is het helemaal nieuws voor de frontpagina.

Aurelia Richards, die er jeugdig en aantrekkelijk uitziet, acht elk kind een speciale zegening. Toen Reed Richards naar Tokyo vertrok om daar zijn plichten te aanvaarden, hij dient er als Luitenant Colonel, zei een klein gezinslid: „Mamma, mijn buikje wil Pappy terug hebben.”

Misschien zou een minder energieke vrouw dan Aurelia er voor terug geschrokken zijn, om geheel alleen voor een baby en vijf kleine kinderen te zorgen, maar Aurelia heeft meer te doen dan aan zich zelf te denken. Zij woonde toen nog met haar opgroeiende gezin in een huisje met vijf vertrekken dat in vele opzichten niet meer voldeed. Zoals Aurelia zegt; zij had een groot buitenhuis in de stad nodig, een huis met genoeg ruimte en toch dicht bij de stad. Tot haar grote vreugde heeft zij het gevonden.

Op een goede dag reed zij langs de Highland Drive aan de Zuid-Oost kant van Salt Lake City en daar was een huis met een bordje „Te Koop” en een ander bordje zei: „Droom Huis.” „Droomhuis,” dacht zij, misschien is het het wel... en het was zo... „Het is heerlijk,” zegt zij, „wij hadden geen betere plek kunnen vinden. Achter het huis is het net een speeltuin, achter in de tuin kunnen de kinderen hun kastelen en

forten bouwen en alles wat zij maar willen.”

Toen zij voor het eerst een kind hadden, dat zij hun eigen konden noemen werd hun vreugde een beetje overschaduwt met een ernstige maagkwaal van de kleine Lee, die hem net tussen leven en dood liet. Hij woog maar zeven- en een half pond toen Reed in 1943 van overzee thuis kwam. Hij huilde dag en nacht en men was bevreesd voor zijn leven. Patriarch Ross Taggart van de „Granite Stake” gaf hem een bijzondere zegen en zijn toestand begon zich van dat ogenblik aan te verbeteren. Toen Kerry Lynne drie en een half jaar oud was, werd zij door een Sociale Werker naar huis gebracht. Toen het kind daar onwennig in zijn nieuwe omgeving stond, tussen vreemde mensen, nam Lee haar even teder in zijn armen en vroeg haar, of zij altijd hier zou willen blijven. Een schuchter „Ja” was voor de Richards genoeg om haar in hun familie op te nemen. Fawn werd aangenomen toen de familie op een buitenpost van het leger woonde. Niettegenstaande een Sociale Werker hen de dag van te voren had verteld dat het haast onmogelijk zou zijn voor een Mormoonse familie om daar een baby aan te nemen. Een paar dagen van tevoren zag Aurelia in een droom een buitengewoon mooie Indiaanse vrouw met een baby op haar toe komen, en zij pleitte, „Alstublieft neem haar!”

De andere drie kinderen zijn niet op zo'n dramatische wijze in het gezin terecht gekomen, toch voe-

len de Richards dat het iedere keer een antwoord op hun innigste wens was.

Deze familie van Heiligen der Laatste Dagen was in het leger een voorbeeld voor anderen door daad en woord. Op een goede dag liep de strenge Colonel, die naast hen woonde, in de tuin en rookte een sigaret. Larry, een van de tweeling, was geschoold in het Woord van Wijsheid, en toen hij dit zag, rimpelde hij zijn voorhoofd en zei: „Weet U niet dat U niet moet roken?”

„Hahum... nee...” antwoordde de Colonel. „Waarom dan niet?” Wel, het antwoord was heel eenvoudig: „Omdat Onze Hemelse Vader er niet van houdt!” De verbaasde Colonel wierp zijn sigaret zonder een woord op de grond, trapte er op en zocht haastig de veiligheid van zijn huis.

Alle kinderen van de Richards weten, behalve de kleine Fawn, dat zij aangenomen kinderen zijn en dat zij een goed voorbeeld moeten zijn opdat andere mensen ook kinderen aan willen nemen, dat zo ook andere arme kinderen een thuis zullen vinden.

Voor de Richards is het leven rijk en gelukkig, maar de vele problemen, die zich aan Aurelia voor doen als haar man er niet is, vragen veel sterkte en eendeloos geduld. De centrale verwarming aan de gang te houden, lekke kranen repareren, rekeningen betalen, de kinderen te eten geven en er op toe zien dat hun kleren in orde zijn en dan de grote kunst om hen op tijd naar

bed te brengen, zijn maar enige voorbeelden om aan te halen.

„Als zij alleen niet allen van dezelfde grootte waren,” zucht zij, „dan zou het probleem met de kleding niet zo heel groot zijn. Lees knieën zijn altijd buiten zijn broek, het geeft niet hoe veel keren ik ze ook herstel.”

De familie Richards heeft een geweldig getuigenis van de goddelijke roeping van Joseph Smith en de daaruit voortvloeiende herstelling van het Evangelie. Zij zijn altijd werkzaam in de Kerk geweest. Broeder Richards werkt in de gemeente Tokyo, waar hij in het leger is. Zuster Richards is sedert haar jonge jaren een buitengewone lerares en leidster in de Kerk geweest. Zij is er al vroeg mee begonnen als onderwijzeres in de kinderklassen van de Zondagsschool. Later behaalde zij haar acte voor het Hoger Onderwijs en begon toen de Arenleesters in de O.O.V. lessen te geven. Daarna werd zij als Presidente van de O.O.V. aangesteld en heeft nog vele andere functies bekleed. Sedert vijftien jaar is zij nu een gids op het Tempelplein. Als zij niet zo af en toe haar werkzaamheden had moeten onderbreken om met haar man, in het leger, mee te trekken

zou zij nog veel meer dienstjaren hebben.

Als men haar vraagt wat zij graag zou willen dat haar zes kinderen zullen worden en hoe zij zich hun leven voorstelt, dan antwoordt zij: „Dezelfde dingen die alle ouders voor hun kinderen willen, een goede opvoeding, vrienden, geborgenheid maar bovenal wil ik dat mijn kinderen goede Heiligen der Laatste Dagen worden.”

(Dit artikel werd een hele tijd geleden geschreven. Lee, de oudste, is nu twaalf jaren oud, Reed tien en de tweeling, Larry en Barry, negen; Kerry-Lynne was acht in September en de kleine Fawn werd ondertussen drie jaren oud. Aurelia en de kinderen zijn in 1953 naar Japan gegaan om bij Broeder Richards te zijn. Zij schreef, dat zij van de 11½ dagen 12 zeeziek was. *)

In Japan werd hun gezin met nog een kleine schat vergroot. Mari nam haar intrede en werd met veel liefde ontvangen.

Aurelia heeft zeer veel talent en een onuitputtelijke energie. Aurelia en Reed zijn beiden werkzaam in de gemeente te Tokyo waar Reed de functie van Gemeente President bekleed.)

Gij houdt U groot in 't moeilijkst lot -

De vraag is: Houdt ge U goed voor God?

1955

CONFERENTIE

28

29

30

MEI

*De ogen van de O.O.V. zijn blij
gericht op de maand van Mei*

*Zet Uw zorgen aan de kant
En luister naar de olifant.*

*U heeft geen knoop in Uw slurf, dat ik weet
Maar bedenk dat U de **Conferentie** niet vergeet*

Enige tijd geleden heeft de Amsterdamse O.O.V. haar bezoekers met een goed verzorgd programma verrast. Zij heeft namelijk met haar gasten een lange wereldreis gemaakt, die ruim anderhalf uur duurde.

Het programma stond op een hoog peil. Het was iets anders dan gewoonlijk en voor onze amateurs was het een succes. Met trots kunnen zij op deze avond terug zien.

De avond werd geopend met het breken van de Nederlandse Driekleur onder leiding van de Padvinders en de Bijenkorfmeisjes. Achtereenvolgens bezochten de bezoekers het O.O.V.-kamp, Amerika, Rusland, Droomland, Zweden, Italië en Oostenrijk, waarna het hele gezelschap in de bovenzaal belandde en nog even gezellig danste en van versnaperingen genoot. De verschillende landen werden herkend door gewoonten, liederen en bezienswaardigheden, welke de spelers op aardige, luchtige wijze naar voren brachten.

Het geheel was een goed succes en een ieder ging voldaan huiswaarts.

Op 15 April kwam bij het Amsterdamse O.O.V.-Bestuur het bericht binnen, dat de Padvindersgroep „Brigham Young” erkend was als groep 91 afd. Amsterdam.

De installatie zal op 20 April plaatsvinden in samenwerking met groep 16 „Dillenburg”. Enkele jongens zullen dan ook hun padvindersbelofte afleggen.

De Amsterdamse groep hoopt, dat er spoedig meer afdelingen van onze Kerk erkend zullen worden, zodat ook de jongeren van onze O.O.V. een plaats in de jeugdbeweging zullen vinden.

Op 2 April zal er een welpen horde toegevoegd worden, onder leiding van Akela Overdijk en als haar assistente Zr. Malenstijn.

Wij bidden dat Gods zegen op ons werk mag rusten en wensen de verkenners een „Goed Pad” en „Zonnig Spoor”.

Hopman Reedeker.

*Wees nederig, en de Here Uw God zal U
aan de hand leiden, en U antwoord geven
op Uw gebeden.*

(L. & V 112: 10)

DE KERK GAAT VOORWAARTS.

Op 8 November wijdde Pres. Marion D. Hanks van de Eerste Raad der Zeventigers de Kerkgebouwen van de Pensacola en Crestview Branch (Florida) in. Gedurende zijn toer door de Southern States Mission wijdde hij ook de nieuwe gebouwen van de Montgomery (Alabama) en van de Lodi (Alabama) Branch in.

Gedurende zijn toer bracht Pres. Hanks ook een bezoek aan Atlanta, Georgia alwaar het nieuwe Zendingstehuis door hem werd ingewijd.

Op 9 November wijdde Pres. Dilworth S. Young van de Eerste Raad der Zeventigers het nieuwe Kerkgebouw van de Turkey Creek (Louisiana) Branch in. Gedurende zijn reis door de Texas-Louisiana Mission wijdde hij in de volgende plaatsen nieuwe Kerkgebouwen: Barger, Amarillo, Plainview en Abilene, Texas.

Op 10 November zette Pres. Hanks zijn tour voort en wijdde het nieuwe gebouw van de Biloxi (Mississippi) Southern States Mission in.

Op 11 November wijdde hij het nieuwe gebouw van de Ft. Myers (Florida) Branch Southern States Mission in.

Op 17 November werd ook een nieuw Kerkgebouw in de Beaufort (South Carolina) Branch Southern States Mission door Pres. Hanks ingewijd.

Op 18 November keerde Pres. Hanks naar Georgia terug en wijdde aldaar het Kerkgebouw van de Empire (Georgia) Branch Southern States Mission.

Op 20 November wijdde Pres. Hanks het nieuwe gebouw van de Ft. Lauderdale (Florida) Branch Southern States Mission in.

Op 29 November ontving Pres. David O. McKay van Koning Paul van Griekenland, door middel van de Griekse Konsul in San Francisco, het „Kruis van de Commandeur in de Orde van Phoenix”. Toen de heer John Tzounis, de Griekse Konsul, deze toekenning overhandigde uitte hij ook de dankbaarheid voor de zes wagons met voedsel en kleding die door Utah en de Kerk naar Griekenland aan het einde van de Tweede Wereldoorlog werden verzonden en ook voor de gaven die zij stuurden toen Griekenland verleden jaar door hevige aardbevingen geteisterd was. Gedurende zijn verblijf in Salt Lake City overhandigde de Griekse Konsul nog een andere toeken-

ning, namelijk het „Gouden Kruis in de Orde van Phoenix” aan de heer Christopher E. Athas, een Apotheker te Salt Lake City.

Op 5 December werd er in de St. George Tempel een „Stille Vergadering” voor de leiders van de Kerk in die omgeving gehouden. Haast alle Generale Autoriteiten van de Kerk waren er aanwezig.

Op 13 December wijdde Elder Mark E. Petersen van de Raad der Twaalven het nieuwe Kerkgebouw te Montevideo, Uruguay, Zuid Amerika in. Er waren ongeveer zeshonderd personen aanwezig.

Op 14 December werd een groot nieuw gebouw aan de Brigham Young Universiteit toegevoegd. Pres. Stephen L. Richards van het Eerste Presidentschap der Kerk wijdde het nieuwe „David O. McKay” gebouw in.

En Elder Oscar A. Kirkham van de Eerste Raad der Zeventigers wijdde het gebouw van de Compton Second Ward, Long Beach (Californië) in.

Op 19 December sprak Elder Hugh B. Brown, Assistent tot de Raad der Twaalven, in het Radio Programma „The Church of the Air” over het „Columbia Broadcasting System”. De muziek werd verzorgd door het Salt Lake Tabernakel Koor.

Elder Sterling W. Sill, Assistent tot de Raad der Twaalven, sprak in een Radio Programma „Faith in Action” over het „National Broadcasting System”. Hier werd de muziek verzorgd door het Mormoonse Koor van Zuid Californië.

Op 21 December werd het bekend gemaakt, dat Pres. en Zuster McKay een vijfenveertigduizend mijlen lange reis door de Zendingen in het Stille Oceaan gebied zouden gaan aanvaarden. Zij zouden in het begin van Januari vertrekken vergezeld door Franklin J. Murdock. Elder Murdock is de reisagent voor de Kerk en zal gedurende deze reis als secretaris dienen.

Zoekt ijverig, bidt altijd en weest gelovig, en alle dingen zullen voor Uw welzijn samenwerken.

(L. & V. 90: 24)

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Croese, Anne Elizabertus Daniël; 23 Januari 1955 te Rotterdam N.
Eckhardt, Charles Jacobus; 6 Februari 1955 te Rotterdam N.
Van Rosmalen, Olga Maria; 6 Februari 1955 te Vlaardingén.
Dikken, Maria Johanna; 1 Maart 1955 te Rotterdam N.
Plijter, Josephine; 6 Maart 1955 te Zutphen.
Radius, Earl Morris Johnny; 6 Maart 1955 te Amsterdam.

GEDOOPT:

Zierse, Johannes Adrianus; 21 Febr. 1955 te Rotterdam.
Gout, Rudy; 27 Februari 1955 te Amsterdam.
Apeldoorn, Hendrik Willem; 27 Maart 1955 te Zeist.
Apeldoorn, Johanna E. Jonker; 27 Maart 1955 te Zeist.
Annokkee, Francina P. C.; 27 Maart 1955 te Utrecht.
Annokkee, Willem Johan Louis; 27 Maart 1955 te Utrecht.

GEORDEND:

Van Wijnen, Jan; als Leraar, 23 Januari 1955 te Vlaardingén.
Van Beuge, Robert; als Leraar, 13 Februari 1955 te Nijmegen.
Van de Coolwijk, Frederik V. E.; als Leraar, 13 Februari 1955 te Nijmegen.
Dorenbosch, Cornelis; als Priester, 20 Februari 1955 te Leeuwarden.
Dorenbosch, Jan; als Leraar, 20 Februari 1955 te Leeuwarden.
Reedeker, Hermanus Hendrik; als Priester, 20 Februari 1955 te Amsterdam.
Oppelaar, Johannes; als Diaken, 20 Februari 1955 te Haarlem.
Pieters, Johan; als Diaken, 20 Februari 1955 te Haarlem.
Stevens, Albert; als Diaken, 27 Februari 1955 te Mechelen, België.
Dubois, Johannes Martinus; als Priester, 6 Maart 1955 te Utrecht.
Van Bree, Egbertus Hendrikus; als Leraar, 6 Maart 1955 te Utrecht.
Kroon, Lambert Jean; als Leraar, 13 Maart 1955 te Amsterdam.
Van Vemde, Egbert; als Priester, 13 Maart 1955 te Amsterdam.
Van der Zwaan, Johannes A.; als Leraar, 13 Maart 1955 te Amsterdam.
Wiersma, Albert; als Ouderling, 16 Maart 1955 te Den Haag.
Van der Does, Willem Jan Pieter; als Ouderling, 20 Maart 1955 te Rotterdam N.

OVERLEDEN:

Lindeman, Marie E. Woltjer; 30 Januari 1955 te Groningen.

OVERGEPLAATST:

Atwood, Daniel H.; van Rotterdam naar Schiedam als G.P.
Bergen, Larry D.; van Zeist naar Antwerpen, België, als DP.
Bienz, Joseph R.; van Schiedam naar Mechelen, België.
Boogert, Jan; aangesteld als GP te Amsterdam.
Clinger, Garth L.; van Amsterdam naar Groningen.
Harman, Beth C.; van Rotterdam naar Amsterdam.
Heninger, Gary G.; van Alkmaar naar Rotterdam N.
Musgrave, Dee H.; van Rotterdam naar Dordrecht.
Van Noy, Don L.; van Antwerpen, België, naar Den Haag.
Westerduin, Johanna E.; van Amsterdam naar Rotterdam Z.
Willett, G. Ralph, van Mechelen, België, naar Groningen.
De Mann, Jack F.; van het Hoofdkantoor naar Rotterdam Z., als GP.
Zohner, Glenn D.; van Alkmaar naar Zeist als GP.
Pinegar, Max L.; aangesteld als Zendingsecretaris.

BOEKENNIEUWS

*Een keuze van waardevolle boeken die op uw
boekenplank een ereplaats moeten hebben.*

*

NEDERLANDSE LECTUUR:

De Leer en Verbonden	f 3,50
De Leringen van Joseph Smith	„ 2,25
De Leringen van Joseph Smith (volledig)	„ 5,50
De Parel van Grote Waarde	„ 1,50
De Profet der Mormonen	„ 0,10
De Weg tot Volmaking	„ 2,—
Een doeltreffend Plan voor Zendingswerk	„ 1,50
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0,60
Een Stelselmatig Plan voor het onderwijzen van het Evangelie	„ 1,50
Familietabellen	„ 0,03
Genealogische formulieren	„ 0,03
Het Boek van Mormon	„ 3,50
Het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en Parel van Grote Waarde, in één band gebonden	„ 9,—
Joseph Smith vertelt zijn eigen geschiedenis	„ 0,10
Practische Verwijzer	„ 0,50
Stralend van Levend Licht-boekjes	„ 0,15
Tractaten los	vrij
Zangboek (gestencilde uitgave)	„ 1,—

ENGELSE LECTUUR:

A friendly discussion	f 0,40
Family groupsheets	„ 0,03
Pedigree charts	„ 0,03
Fundamental Principles of the Gospel	„ 0,95
Joseph Smith tells h's own history	„ 0,10
Mr. Durant of Salt Lake City	„ 1,30
Smile Posts of Satisfaction	„ 4,—
The Book of Mormon	„ 5,75
The Book of Mormon, Message and Evidences	„ 1,30
The Great Apostacy	„ 1,30
The Plan of Salvation	„ 0,40
The Strength of the Mormon Position	„ 0,95
Tracts	vrij
The voice of warning	f 1,30
Why I believe the Book of Mormon to be the word of God	„ 0,40

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel
Laan van Pooor 292, Den Haag.

ZELFVERLOOCHENING

*U zelf wilt gij verloochenen? Goed!
Dat is een edel streven,
't is de eerzucht van een vroom gemoed
Voor andren slechts te leven.*

*Doch wie zich zelf verloochnen wil,
In woorden en in werken,
Hij doe vrolijk, nedrig, stil,
En laat zijn strijd niet merken.*

*Want weet, als in Uw sombre blik,
In Uw mistroostig wezen,
De leus: „Mij-zelf verloochen ik!“
Voor ieder staat te lezen.....*

*Dan rooft g'Uw liefdewerk zijn kroon,
Zijn liefelijkheid, zijn waarde;
Dan rooft g'Uw eigen ziel haar loon,
Omdat gij vraagd van d'aarde.*

*Dan is Uw offer goed noch groot,
En zal geen hart verrukken;
Wat meer dan goud kon zijn — als lood
Zal 't op Uw naasten drukken.*

*Dan wekt ge liefde noch ontzag,
Maar weerzin, medelijden;
De kunst is: met een milde lach,
Al streedt ge, niet te strijden!*

P. A. de Génestet.